

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 października 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 358/17 Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej uznał oskarżonych D. W., M. P. oraz R. Z. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. polegającego na tym, że w dniu 26 kwietnia 2017 roku w R. z terenu KWK (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z inną ustaloną osobą dokonali zaboru w celu przywłaszczenia elementów metalowych tj. przedłużacz mechaniczny o wadze 150 kg, siłownika kombajnu o wadze 44 kg, 2 sztuk elementów przekładni o wadze 20 kg i 22 kg oraz 2 sztuk podpory stropnicy każda o wadze 122 kg łącznej wartości 508,80 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., przyjmując, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i na mocy art. 278 § 3 k.k. wymierzył każdemu z oskarżonych karę po 1 miesiącu pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63 § 1 i § 5 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w ten sposób, że :

a) oskarżonemu D. W. okres zatrzymania w sprawie od dnia 26 kwietnia 2017 r. godzina 16:10 do dnia 26 kwietnia 2017 r. godz. 18:10 tj. jeden dzień, przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności i uznał karę pozbawienia wolności za wykonaną co do 1 dnia;

b) oskarżonemu M. P. na poczet orzeczonej kary okres zatrzymania w sprawie od dnia 26 kwietnia 2017 r. godzina 16:10 do dnia 26 kwietnia 2017 r. godz. 18:10 tj. jeden dzień, przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności i uznał karę pozbawienia wolności za wykonaną co do 1 dnia;

c) oskarżonemu R. Z. na poczet orzeczonej kary okres zatrzymania w sprawie od dnia 26 kwietnia 2017 r. godzina 16:10 do dnia 26 kwietnia 2017 r. godz. 18:10 tj. jeden dzień, przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności i uznał karę pozbawienia wolności za wykonaną co do 1 dnia.

Sąd zwolnił oskarżonych z obowiązku poniesienia kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł prokurator, który zaskarżając orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonych zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 278 § 3 k.k. poprzez jego niesłuszne zastosowanie i uznanie czynu oskarżonych za wypadek mniejszej wagi, w sytuacji gdy przeciwko takiemu rozstrzygnięciu przemawiał wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy oskarżonych;
2. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary 1 miesiąca pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy oskarżonych, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego im czynu oraz uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonych.

W oparciu o tak postawione zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie przypisanego oskarżonym czynu jako przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonym za nie karę po 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie mogła zostać uwzględniona już tylko z tego powodu, że czyn przypisany oskarżonym w chwili orzekania przez sąd odwoławczy wyczerpuje znamiona jedynie wykroczenia za art. 119 § 1 k.w skoro wartość mienia będącego przedmiotem zaboru wynosiła 508,80 zł, a więc nie przekracza 1/4 najniższego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.

U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314). Zgodnie z § 1 Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2018 r. (Dz. U. z dnia 15 września 2017 r., poz. 1747) począwszy od 1 stycznia 2018 roku wynagrodzenie to wynosi 2100 złotych, tym samym wysokość $\frac{1}{4}$ tego wynagrodzenia to kwota 525 złotych..

Mając na uwadze, że zaskarżenie wyroku na niekorzyść oskarżonych nie stoi zgodnie z art. 434 § 1 k.p.k. na przeszkodzie wydaniu przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonych w określonych apelacją granicach zaskarżenia, m.in. w granicach podniesionego zarzutu obrazy prawa materialnego należało czyn oskarżonych zakwalifikować jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i wymierzyć im za ten czyn karę przewidzianą w kodeksie wykroczeń. W oceni sądu odwoławczego wymienione w art. 33 k.w. okoliczności mające wpływ na wymiar kary, tj. stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranych, zważywszy na wartość skradzionego mienia oraz uprzednią wielokrotną karalność oskarżonych, przemawiają za koniecznością wymierzenia każdemu z oskarżonych najsurowszej kary przewidzianej w art. 119 § 1 k.w. tj. kary 30 dni aresztu. Na poczet tej kary zgodnie z art. 82 § 3 k.p.w. zaliczyć należało okres zatrzymania każdego z oskarżonych w sprawie, przyjmując jeden dzień zatrzymania, z zaokrągleniem do pełnego dnia, za równoważny jednemu dniowi kary aresztu.

Z wyżej wskazanych względów zaskarżony wyrok zmieniono jak w jego części dyspozytywnej, utrzymując go w mocy w pozostałym zakresie wobec braku innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji prokuratora zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.k. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążyć należało Skarb Państwa.